

ОРАСИО КИРОГА

КОРАБИ САМОУБИЙЦИ

Превод от испански: Тодор Ценков, —

chitanka.info

Едва ли има нещо по-ужасно от това да срещнеш в открито море един изоставен кораб. Ако опасността през деня е по-малка, то през нощта корабът не се вижда и няма никаква възможност за предупреждение: сблъскването погубва и единия и другия кораб.

Тези кораби, изоставени по една или друга причина, плават упорито в посоката на морските течения или вятъра, ако платната им са вдигнати. По този начин те обикалят моретата, сменяйки капризно посоката.

Не са малко корабите, които не пристигат в пристанището си, защото по пътя са се сблъскали с някой от тези мълчаливи кораби. Защастие теченията често пъти ги омотават в някое саргасово море. Така те най-после спират тук или там, замрели завинаги в тази водна пустиня. И там започват малко по малко да се рушат. Тук всеки ден пристигат други кораби и безумно заемат мястото на изчезналите, така че спокойното и зловещо пристанище винаги е посещавано.

Главните причини за изоставянето на кораби са без съмнение бурите и пожарите, които даряват на водната повърхност скитащи черни скелети. Но има и други, странни причини, между които може да се посочи и случилото се с „Мария Магдалена“. Той вдигна котва от нюйоркското пристанище на 24 август 1903 година и на 26 сутринта влезе във връзка с една корвета, без да отбележи нищо особено. Четири часа по-късно един пътнически кораб, след като не получил никакъв отговор, отправил една моторна лодка и моряците се изкачили на „Мария Магдалена“. В кораба нямало никого. На носовата част се сушели моряшки фланелки. В кухнята печката още горяла. На шевната машина иглата стояла върху плата, сякаш е била оставена само преди един момент. Нямало ни най-малък признак за борба, нито за паника — всичко било в пълен порядък. А липсвали всички моряци. Какво се случило?

Вечерта, когато научих това, бяхме се събрали на палубата. Пътувахме за Европа и капитанът ни разказваше своята загадъчна моряшка история, но абсолютно вярна, от друга страна.

Присъстващите жени изпаднали в унес от шепота на леките вълни, сега слушаха възбудено. Нервните девойки, без да искат, се вслушваха неспокойно в дрезгавите гласове на моряците от носовата част. Една много млада и наскоро омъжена жена се осмели да каже:

— Не са ли били орлите? Капитанът се усмихна добродушно:

— Какво, госпожо? Орли, които отнасят екипажа ли? Всички се разсмяха, също и младата жена, но малко засрамена.

За щастие един от пътниците знаеше нещо по този въпрос. Изгледахме го с любопитство. През време на пътуването той беше един прекрасен другар, който открито и смело се възхищаваше от всичко и говореше малко.

— Ах, да бяхте ни разказали, господине! — помоли се младата жена с орлите.

— Нямам нищо против — съгласи се този сдържан човек. — С две думи: из водните простори, също като „Мария Магдалена“ на капитана, веднъж срещнахме един платноходен кораб. Нашата посока — пътувахме също с платноход — ни отведе почти до него. Странният изглед на изоставеност, който не може да измами, когато се отнася до кораб, привлече вниманието ни и намалихме скоростта, като го наблюдавахме. Спуснахме една лодка: из кораба не беше намерен никой и също така всичко беше в абсолютен ред. Последната бележка в дневника беше отпреди четири дни, така че не ни направи особено впечатление. Дори малко се посмяхме относно прословутите внезапни изчезвания.

Осем души от нашите хора останаха на палубата, за да управляват новия кораб. Пътувахме, охранявайки напуснатия кораб. Привечер той взе малко преднина. На следния ден го настигнахме, но не видяхме никого на палубата. Отново спуснахме лодката. Онези, които отидоха, напразно обиколиха кораба: всички моряци бяха изчезнали. Нито един предмет не беше намерен не на мястото си. Морето беше като полирano, докъдето стигаше погледът. В кухнята още вреще тенджера с картофи.

Както можете да си представите, суеверният ужас сред нашите хора стигна до краен предел. След продължително време шестима души се решиха да запълнят празнотата и аз отидох с тях. Едва настанили се на борда, моите нови другари решиха да пият, за да прогонят всякаква натрапчива мисъл. Бяха седнали в кръг и след един час повечето от тях вече пееха.

Дойде обед и премина следобедната почивка. В шестнайсет часа престана лекият бриз и платната паднаха. Един моряк се приближи до парапета и се загледа в огледалната повърхност на морето. Всички бяха станали, разхождаха се, но вече без желание дори и да говорят.

Един седна на купчина навито въже и свали фланелката си, за да я кърпи. Той кърпи малко и мълчаливо. Изведнъж стана и изsvири продължително. Неговите другари се обърнаха. Той ги погледна разсейно, също изненадан, и наново седна. Малко след това оставил до себе си фланелата, пристъпи към парапета и се хвърли във водата. Дочули шума, другите обърнаха глави с леко навъсени лица, но веднага забравиха и отново изпаднаха в никаква обща апатия.

След малко друг се протегна, разтри очите си в движение и се хвърли във водата. Измина половин час, слънцето залязваше. Внезапно усетих, че ме докосваха по едното рамо.

— Колко е частът?

— Седемнайсет — отговорих аз.

Старият моряк, който беше запитал, ме погледна недоверчиво, като се облегна срещу мене с ръце в джобовете. Дълго гледа разсейно моя панталон. На края се хвърли във водата.

Тримата, които оставаха, бързо се приближиха и се загледаха във водовъртежа. Седнаха на парапета, като леко си подсвиркваха с поглед, зареян надалече. Един от тях слезе и уморено се просна на мостика. Другите изчезнаха един след друг. В шест часа последният (той стана и си оправи дрехите) отстрани падналата на челото му коса, пристъпи още сънен и се хвърли във водата.

Тогава останах сам, загледан като идиот в пустото море. Всички, без да знаят какво вършат, бяха се хвърлили в морето, обхванати от онзи патогенен сомнамбулизъм, който се носеше из кораба. Когато някой се хвърлеше във водата, другите моментално се обръщаха загрижено, сякаш си спомняха нещо, но веднага го забравяха. Така бяха изчезнали всички и предполагам, че по същия начин и ония от предишния ден, както и онези от всички други кораби. Това е всичко.

Стояхме загледани в странния човек с обяснимо любопитство.

— А вие нищо ли не почувствувахте? — запита го моят съсед по каюта.

— Да, едно голямо безразличие и натрапчивост на същите идеи, но нищо повече. Не зная защо не почувствувах нищо повече. Предполагам, че причината е следната: вместо да се изтощавам с мъчителната защита против онова, което чувствувах, както навсярно бяха постъпили всички, без да си дадат сметка — просто приех тази хипнотична смърт, като да бях вече унищожен. Нещо много подобно на

това състояние е станало без съмнение с часовите от онзи прословут караул, които се бесели всяка нощ един след друг.

Тъй като тълкуването беше доста сложно, никой не отговори. Малко след това разказвачът се оттегли в своята каюта. Капитанът го проследи за малко под очи:

— Комедиант! — измърмори той.

— Обратното — каза един болен пътник, който отиваше да умре на родна земя. — Ако беше комедиант, не би престанал да мисли тогава и също би се хвърлил във водата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.